

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: LANDNAMSFART

Citation: Drachmann, Holger: "LANDNAMSFART", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 345. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-workid87108/facsimile.pdf>
(tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

LANDNAMSFART

Hvad er det for en modig Flok,
 Som over Nordhavs-Vovens Skum
 Med Sejlet spændt fra Raaens Nok,
 Med Skjolderad langs Øse-Rum
 I Sommernatten farer?
 Hvad er det for en Kæmpe-Æt,
 Som her paa Skudens skøre Brædt
 Det mørke Dyb befarer,
 Og ler ad Bølgefossens Skvæt
 Og trodser Færdens Farer?

Hvad er det for en bjergfast Ø,
 Som op mod Nattehimmels Glans
 Fra Urtids Grund i dyben Sø
 Sit Hoved, slyngt med Jøkel-Krans,
 Stolt knejsende nu strækker?
 Hvad sælsomt Navn har dette Land,
 Hvor frosne Bjerge staar i Brand
 Med Damp af Sncens Sprækker,
 Mens tordnende fra Jøklers Rand
 Ildstrømme Stranden rækker?

Det er en modig Mandeflok,
 Som drages mod den fjerne Ø,
 Som fik af Kongevælde nok,
 Som heller ønsker fri at dø
 End bunden leve Livet?
 Det er en uafhængig Æt,
 Som kaster ud sit Højstols-Brædt,
 I Vætters Værge givet,
 Og søger saa sin Friheds-Plet
 Paa Landnams-Vis for Livet.

Det er en bjergfast Klippeø,
 Som skænker til en mandig Slægt
 En Mund, hvis Aande ej skal dø,
 En Arm, hvis Værker skal faa Vægt,
 Et Ry i Sekel-Tide.
 Det er et Land, hvor klædt i Dragt
 Af Friheds-Malm, paa Grænsevagt

Sagn-Kæmpen snart skal ride
 Fra Næs til Myr, fra Tun til Trakt,
 Med Blink fra Gangrens Side. —

Ja, Farten gaar en Sommernat
 Mod Nord, mod Islands stejle Kyst;
 Til Rors den bedste Mand er sat,
 Den største Helt med bredest Bryst
 Til Styrismand er kaaren.
 Fjeldhøj mod Midnatssolens Glød,
 Som paa hans Ringsærk blusser rød,
 Han staar ved Styreaaren,
 Mens som en Hval paa Havets Skød
 Lang-Snekken bliver baaren.

Han kommer fra det fjerne Land,
 Hvor Friheds Arne nu er kold,
 Hvor Herskerkrigens hede Brand
 Drev Barnsen bort fra Hens Vold
 Og rydded Røvens Gange.
 Ham lysted ikke denne Lod:
 Saa heller Bølgens Brand og Braadd
 Og Kamp mod Dybets Stange!
 „Lad Kongen trække Fisk i Vod;
 Os skal han ikke fangø!“

„Der er vel Fisk med sligt Begær;
 Os tykkes det den værste Skam
 At slippes i et Karpe-Kær,
 At gaa i Kongens Fiskedam
 Og fo'res fint med Krummer;
 Nej bort til fremmed Frihedsstrand,
 Mens Kæmpen end i Mund har Tand
 Og Frembørs-Blæsten rummer!
 For Stævnen staar det stride Vand,
 Vred som en Bams det brummer!“ —

Saa slaar han, Kæmpen, op med Haand;
 Da bræger det med Vaabengny,
 Fra Horizontens sortblaa Baand
 Der stiger som en Tordensky
 Med Glimt af lyse Bræmmer;
 I Havets Grund staar Skyen fast,
 Højt over Skudens Granspir-Mast

Den rager med sin Tinde:
Fra Ingolfsfjeldets Næsse-Rast
Det drøner hult derinde.

„Nu Høj-Stols Støtter over Bord;
Lad Bølgens Hænder gribe dem!
Derinde i den dybe Fjord
Os viser Fremtids Frihedshjem
De høje Valhals Guder!“
Og Fjeldet klinger skarpt igen,
Da Landnamsfartens stærke Mænd
I Gjælderhornet tuder,
Og Støtte-Parret gynger hen
Ad Havets Vuggepuder.

LUTHER I WITTENBERG

Det var udenfor Wittenbergs ærværdige By,
Der samlede en Skare i Decembermorgnens Gry,
Der samlede en Skare om Baalets røde Flamme,
Ordets Folk og Sværdets Folk og Lægfolk med det samme;
Bøddelens stærke Svende lagde Veddet til Rette,
De graadige Flammer skulde æde sig mætte;
Da knitred det og lyste, og Røgen fo'r mod Himlen,
Og folded sine Skyer som en Fane over Vrimlen.

Hvor er den blege Synder, som sukker og stønner?
Der lyder jo ingen Mumlen, der høres ingen Bønner.
Hvor er den arge Kætter, hvis forbryderiske Lemmer
Skal, flammebrændte, slippes gennem Skærsildens Tremmer?
Hvor er de stramme Strikker og Kullene og Tængerne
Og Køllerne og Knivene, Benbruddene og Flængerne,
Hvor, hvor er Rædselstegnene paa Mildhedens Lære?
Har Bøddelens stærke Svende glemt, hvad de skulde bære?
Hvi staar de der og skulker ved Brændebaalets Gløder? —
Ej Kætterbrad, ej Stegespid det spændte Øje møder.

Se, Skaren gaar til Side. Nu staar en Mand alene.
Han strammes ej af Strikker, han snæres ingen Sene,
Den mørke Klædeskutte er frie Lemmers Bolig,
Bred er han over Brystet, han staar saa fast og rolig.
Han træder frem til Baalet. Der er saa tyst og stille,
Man hører, hvordan Luerne med hvasse Tunger spille.